

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

12. Olympius Eremita, quid tolerârit, ne cruciatus æternos toleraret?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

ni, quibus damnatos cruciabunt. Est enim numerus annorum, immò seculorum illorum, sine numero; cum enim sit sine termino, nequit numerari; adeò ut neque Deus ipse, in eo numero numerando annum, aut seculum ultimum possit inuenire. Quippe post millies millia millionum annorum enumerata, non erit finis, sed iterum totidem sunt enumeranda; & si denuò centies millies millia millionum enumerantur, non solùm ad ultimum annum vel seculum non peruenitur; sed restat adhuc tantum. Quid dico, tantum? Tam longa adhuc seculorum series restat, ac si nihil de ea transisset; neque vñquam tam longa series transire poterit, quin nihil sit, si cum ea, quæ supererit, æternitate comparetur. Fuit Cain arsitque jam per quinque millia annorum, in inferno, quantum decessit illi de æternitate? Nihil profus. perinde ac si hodie eò esset detrusus, ita illi restat æternitas. Et, si hinc post centum milliones annorum, annos computemus, idem erit. Quasi enim nihil pœnarum antecessisset, sed eo primùm die, flammis addiceretur, ita adhuc restabit æternitas suppliciorum.

Horum igitur suppliciorum numerum, mensuram & pondus, si in vnam lancem conijciamus, morbos autem quoscunque in alteram, an non dicemus, sapienter fecisse illos Sanctos, qui non tantùm censuerunt, morbos esse beneficium & donum Dei, sed etiam ipsi vltro huius vitæ dolores, & morbos, & miseriae elegerunt, ne pondus æternitatis sustinere cogerentur? Apud Ioannem Moschum legimus, in cœnobio Gerasimi ad Iordanem, senem fuisse, Olympium nomine, admirandæ patientiæ eremitam; qui in tam angusta obscuraque & misera cella habitabat, ut cauea potiùs quàm cella posset appellari. Ibi, præter tenebras, & ergastuli squallorem, incredibilis etiam æstus à solis flagrantia, & cyniphes muscæque inuolantes eum exagitabant. Ibi ergo Olympium alius quispiam Dei seruus, ut moris erat, inuisit, interque sermocinandum interrogauit: Quo modo in huius carceris angustijs, & tanto solis ardore, atque tot cyniphum muscarumque aculeos sustinens posset perdurare? Cui patientiæ suæ causam aperiens respondit Olympius: *Fili, hæc lenia sunt, si cœcum æternis conferantur: carcerem hunc patior, ne in-*

T c æter-

XII.

Ioan. Mosch.
cap. 141.

aternum illum carcerem includar; tenebras fero, ne mittar in illas tenebras exteriores; cynipos & muscas has susineo, ne vermem sentiam non moriturum; asium tolero, ut effugiam ignem sempiternum.

XIII.

Sic Sancti senserunt, qui morbos molestiasque huius vite vltro appetuerunt, cum quibus si saperemus morbos doloresque, saltem à Deo immittos, longè æquiore animo acceptaremus, & lachrymantes vel præ tristitia peccata nostra deploraremus, quæ nos æternis illis tormentis objecerunt; vel præ gaudio, quod Deus, nos ab innumeris æternisque tormentis liberaturus, occasionem morbi nobis dederit, qua paucis & breuibus molestiis patienter perferendis, immortales illas infinitasque pœnas possumus compensare. Pausanias legitur, reos, perpetuo carcere, tristemibus, gladio, laqueo, rogo, & crudelissimo supplicio dignos, non aliter punivisse, quàm ut eos anchoræ ferreæ alligatos, per aliquot horas, populo spectandos exponeret. Pro qua clementia utique par erat, ut rei gratias magnas referrent, credebantque, se in mitissimum iudicem incidisse, eamque pœnam suam felicitatem vocitabant. Quàm felices se existimare, & quas laudes gratiarumque actiones persolvere Deo illi debent, qui nōrunt, se ob sua tam enormia & multa flagitia iustissimè æternis addici incendijs potuisse; & tamen eorum vice, eundem contentum esse, ut breuem morbum, leuem & tolerabilem dolorem, afflictionemque momentaneam exhauriant. Et denique, quantuscumque sit in morbo cruciatus, tamen non est æternus, sicut est ille damnatorum. Possunt ergo jure dicere omnes agroti: *Hac levia sunt, si cum æternis conferantur.* Illi autem, quibus omnia fluunt ex voto, qui nihil morbi, nihil adversi sentiunt, sed in delicijs natant, & fortunam semper faventem & arridentem habent, meritò cum sene illo dicerent, *Dereliquit nos DEVS, & non visitavit nos:* aut cum S. Augustino; *Hic vres, hic seca, ut in æternum parcas.* Quæ cantio etiam Lydwinae fuit familiaris, cuius omittere, hoc loco, mentionem, nefas esset.

CAPVT